

er jo et Forhold, til hvilket det konservative Folkeparti altid har indtaget en Særstilling, idet vi, hver Gang dette Forslag om Statstilskud til Medicin har været til Behandling, er gaaet imod det. Nu kommer den højtærede Sundhedsminister med nøjagtig de samme Argumenter, som vi førte i Marken ved de tidligere Lovforslag paa dette Felt, saa den højtærede Minister vil forstaa, at vi fuldt ud kan tiltræde de Begrundelser, han giver. Men jeg maa ogsaa her i Sandhedens Interesse indrømme, at afdøde Indenrigsminister Berg i sit sidste Forslag fik overvundet denne Modstand fra det konservative Folkepartis Side. Jeg indrømmer, at vi mange Gange, naar vi har set, hvilke Forhold denne Medicinydelse har ført til, har fortrudt, at vi lod os overvinde; men naar den afdøde Indenrigsminister til sidst fik os til at gaa med til denne Medicinydelse, saa var det, fordi han lovede os, at han skulde optræde som en Slags Kvaksalver, og han havde allerede faaet Justitsministerens Tilladelse til at optræde som saadan Kvaksalver, der kunde foreskrive den Medicin, som Sygekasserne skulde have Ret til at betale — jeg nævner her udtrykkelig Ordene: *som Sygekasserne skulde have Ret til at betale*. Men det viste sig, at de Regler, som den Gang blev givet, blev til ulidelig Kval for alle Apotekere og for alle Læger, men ogsaa for alle Sygekassemedlemmer. Nu har vi jo imidlertid i Modsætning til afdøde Indenrigsminister Berg, der maatte optræde som en Slags Kvaksalver, faaet en Minister, der har sin jus practicandi i Orden, og medens afdøde Minister Berg var ret valen i de Løfter, han gav os, skal jeg tillade mig med den højtærede Formands Tilladelse ganske kort at citere de Løfter, som den højtærede nuværende Sundhedsminister giver i saa Henseende: „Der vil som en Kompensation for Sygekasserne, fordi de ikke faar Refusion for Medicinydelse, blive givet dem grundig Anvisning, som udarbejdes i Sundhedsstyrelsen til at give og skrive Medicin paa en Maade, hvorved der kan indvindes væsentlige Besparelser“. Ja, jeg skal ikke komme ind paa det Perspektiv af Forfærdeligheder, der oprullede sig for mit Blik, da jeg hørte Ministerens Forelæggelsestale paa dette Felt, og jeg kunde ønske, at Ministeren i sin Svartale vilde give os blot en

Antydning af, paa hvad Maade den Anvisning til Sygekasserne paa at skrive Medicin skal praktiseres. Den højtærede Sundhedsminister henviser til Sundhedsstyrelsen. Enhver, der har fulgt Sundhedsstyrelsens Medicinfortolkning og Fortolkning af Medicinalkommissionens Arbejde, vil sikkert med mig indrømme, at det er den uheldigst mulige Anvisning, den højtærede Minister kan give, denne Anvisning paa at skrive Medicin. Det er selvfølgelig, at ogsaa jeg gentagne Gange har maattet overveje, hvorledes man kunde komme til en Form for billig og virksom Medicin, og jeg er standset ved Kommunehospitalets Receptbog. Her finder vi Resultatet af vore dygtigste praktiserende Lægers og Apotekeres Overvejelser. Jeg kunde tænke mig gennem en hyppigere Revision af nævnte Receptbog at skaffe et Grundlag, Sygekasserne kunde være tjent med og Lægerne ikke generet af. Men saavel Ministerens Anvisning til Sygekasserne „til at give og skrive Medicin“, en Anvisning, jeg ikke forstaa, som den af mig angivne Form, hvorved Sygekasserne kan faa et Grundlag for den Medicin, de vil godtgøre deres Medlemmer, er jeg sikker paa vil faa en meget trang Vej at gaa. Thi den gamle Regel holder jo sikkert Stik, at hvad der kurerer en Smed, slaar en Skrædder ihjel. Der er jo baade her i Salen og andetsteds talt om „meningsløst Medicinforbrug“. Jeg personlig kan underskrive dette. Men hverken jeg eller andre ærede Medlemmer af dette høje Ting har jo Indflydelse paa det meningsløse Medicinforbrug. Thi ude i Landet vil man nu have den Medicin, som Familie-Journalen og andre udmærkede lægekyndige Tidsskrifter proklamerer hver Uge i deres Spalter, og jeg gad nok se den Sundhedsminister eller den Sundhedsstyrelse, som kan faa Bugt med denne Trang i Befolkningen. Ogsaa et af de højtærede Medlemmer i denne Sal har jo paa saa mange Maader gentagne Gange gjort sig til Talsmand for, at man skal lade Patienterne faa, hvad de vil have, ligegyldigt om det kan gøre nogen Nytte eller ej. (*Sneum*: Hvem er det?). Ja, det ved det ærede Medlem godt. (*Sneum*: Nej, det ved jeg ikke, hvem er det?). Det er dette Tings udmærkede Næstformand.

Der har ogsaa fra Sygekasserne lydt stadige Krav om, at der skulde ydes Hjælp